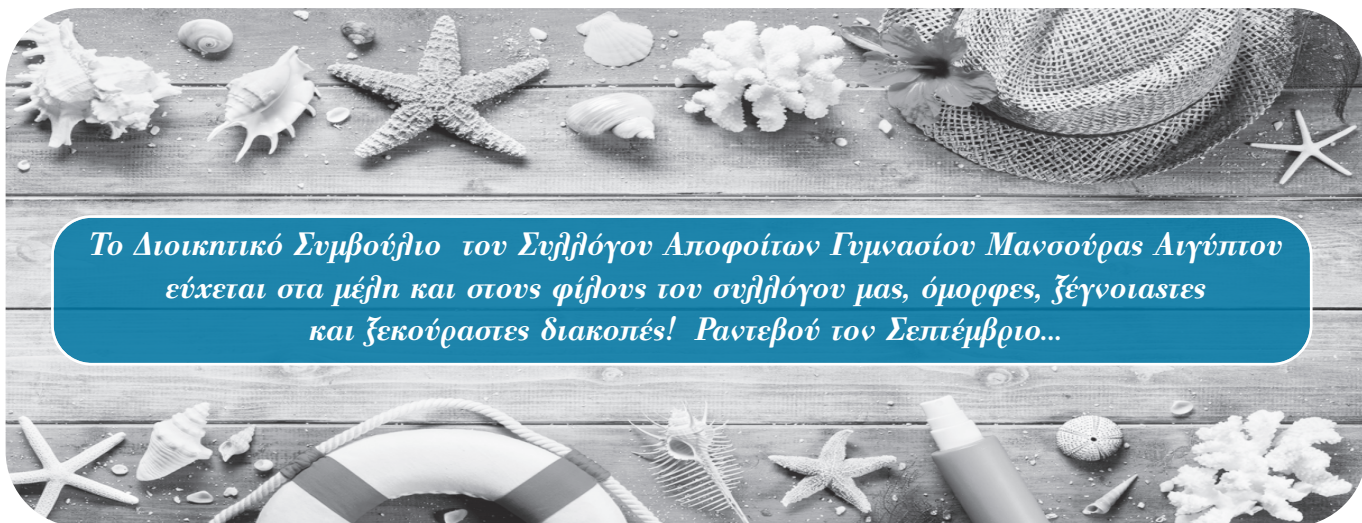

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

*Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Αποφοίτων Γυμνασίου Μανσούρας Αιγύπτου
είναι στα μέλη και στους φίλους του συλλόγου μας, όμορφες, ζέγνοιαστες
και ξεκούραστες διακοπές! Ραντεβού τον Σεπτέμβριο...*

«Το Βιβλίο που δεν έγραψα»

Γράφει η Αγγελική Βλαχάκη Δημητρίου

Την 1η Απριλίου 2024, στο Εντευκτήριο του Σ.Α.Ε., ο Γιάννης Κοσσένας, παρουσίασε το πόνημά του, «Το Βιβλίο που δεν Έγραψα».

Στην εκδήλωση, μεταξύ άλλων, παραβρέθηκαν οι: **Στέφανος Ταμβάκης**, επίτιμος πρόεδρος της Κοινότητας Αλεξανδρείας, ο **Φίλιππος Κοσσένας**, επίτιμος πρόεδρος του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων, ο **Κώστας Μιχαηλίδης**, πρόεδρος του Σ.Α.Ε. και μέλη του Δ.Σ., η **Τούλα Πεκλάρη**, πρόεδρος των Αποφοίτων Γυμνασίου Μανσούρας, ο **Νικόλαος-Χρήστος Μαρκάτος**, πρώην πρύτανης του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, ο **Γιώργος Χρονάς**, συγγραφέας, ποιητής, εκδότης και πολλοί άλλοι.

Η συνέχεια στη σελίδα 2

Ζαχαροπλαστείο Randopoulos

Γράφει ο Δημήτρης Ραντόπουλος

Το 1881, δύο αδέρφια από την Ερμούπολη της Σύρου, οι **Δημήτρης** και **Γιάννης Ραντόπουλος** ήρθαν στη Μανσούρα (πόλη που αναπτυσσόταν επειδή ήταν κέντρο Καλλιέργειας

και Εμπορίου Βάμβακος). Αγόρασαν ένα οικόπεδο και έκτισαν πάνω σε αυτό Ζαχαροπλαστείο με την επωνυμία **D&J RANDOPOULOS FRERES**.

Το 1921, η περιοχή και το Ζαχαροπλαστείο μπήκαν στα **ΒΑΚΟΥΦΙΚΑ** και χάθηκε έτσι το ιδιοκτησιακό καθεστώς, οπότε το Ζαχαροπλαστείο άρχισε να πληρώνει ενοίκιο στα **ΒΑΚΟΥΦΙΚΑ**.

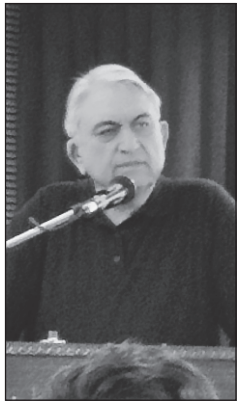
Αυτό στοίχισε τη ζωή του Δημήτρη Ραντόπουλου

Από το αρχείο του Παπαλουκά.

Ν. Παπαλουκάς, Π. Νικολάου, Ν. Παπαδόπουλος (2008)

Η συνέχεια στη σελίδα 2

Ο Γιάννης Κοσσένας, χείμαρρος, όπως αυτός ξέρει να είναι, ξεδίπλωσε γνωστές και άγνωστες σελίδες της ζωής του και διηγήθηκε διάφορα

γεγονότα που αφορούσαν στην ιστορία, τη λαογραφία και γενικά στον Αιγυπτιακό λαό. Ακόμη αφηγήθηκε περιστατικά σχετικά με τον ίδιο, αλλά και όλη την οικογένειά του. Άλλοτε σοβαρός, άλλοτε με χιούμορ και

«Το Βιβλίο που δεν έγραψα»

κάποτε πικρά καυστικός, καθήλωσε το ακροατήριο που παρακολουθούσε με αμείωτο ενδιαφέρον.

Πολύ έντονη ήταν η συγκίνηση των Μανσουριανών που παραβρέθηκαν, γιατί ιδιαίτερη και εκτενέστατη ήταν και η αναφορά του στη Μανσούρα – την πόλη της καρδιάς του – όπως είπε και είναι φανερό ότι την κουβαλά μέσα του, μαζί με τις ιερές μορφές κάποιων ανθρώπων.

«Όταν οι μνήμες ξυπνούν», είπε χαρακτηριστικά, «μπορείς να ξαναγίνεις παιδί».

Και μίλησε για τους δασκάλους του, τους συμμαθητές του, τα φοιτητικά του

χρόνια, τη ζωή στην Αίγυπτο και μετά στην Ελλάδα. Μίλησε για τη σταδιοδρομία του και τον αγώνα να προχωρήσει και να πετύχει.

Με ξεχωριστό παράπονο αναφέρθηκε στην προσπάθεια που έκανε μαζί με άλλους, ώστε να ιδρυθεί στην Αλεξάνδρεια Πανεπιστήμιο «ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ». Προσπάθεια που δεν είχε αίσιο τέλος.

Η ομιλία του Γιάννη – ή μάλλον το βιβλίο – έκλεισε με μια τρυφερή αναφορά στη μικρή του εγγονή και τις ώρες που περνά μαζί της, διηγούμενος ιστορίες ατελείωτες.

Έτσι, σαν παραμύθια...

Ζαχαροπλαστείο Randoopoulos

που από τη στενοχώρια του απεβίωσε. Το 1930, ο μεγαλύτερος γιος του Δημήτρη Ραντόπουλου, ο Μιχάλης, ο οποίος είχε μόλις αποφοιτήσει με Άριστα από την Γαλλική Ανώτατη Σχολή Εμπορικών και Οικονομικών Επιστημών Αλεξάνδρειας, ανέλαβε την επιχείρηση και προσέλαβε άμεσα έναν καλό Ζαχαροπλάστη που είχε φθάσει στην Αίγυπτο από την Κωνσταντινούπολη, τον ΣΚΑΡ-

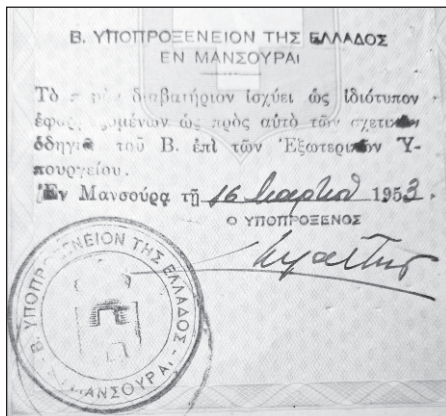
ΛΑΤΟ ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ, ο οποίος μαζί με τον ΒΑΣΙΛΗ ΒΟΥΡΛΙΩΤΗ και άλλα 17 άτομα οργάνωσαν το εργοστάσιο Ζαχαροπλαστικής με τις γνωστές πάστες Μιλφέιγ, Εκλαίρ, Σου, Μπεζέδες, Μπαμπάδες με ρούμι. Το Ζαχαροπλαστείο από τότε είχε ανοδική πορεία μέχρι το 1965, που έφθασε να πουλά 3.500-4.000 πάστες την ημέρα και 50-70 τούρτες. Το έτος αυτό, ο Σκαρλάτος με τον Βουρλιώτη αποχώρησαν γιατί επιθυμούσαν, όπως πολύ Έλληνες, να έρθουν στη Ελλάδα. Έτσι ανέλαβε το εργοστάσιο ο RAMADAN, μαθητής του Σκαρλάτου.

Το 1978, το Ζαχαροπλαστείο έφθασε να

πουλά 17-18.000 πάστες την ημέρα και 150-200 τούρτες. Με αυτήν την προίκα το Ζαχαροπλαστείο αγοράστηκε από τον Αιγύπτιο Αέζατ, που ήταν Δημοδιδάσκαλος Αραβικών στα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, αλλά αποχώρησε από την εκπαίδευση έχοντας γίνει στο μεταξύ έμπορος μεταχειρισμένων αυτοκινήτων.

Ο Αέζατ συνέχισε την ανοδική πορεία του Ζαχαροπλαστείου για 30 χρόνια, μέχρι το 2008 που απεβίωσε, οπότε και το Ζαχαροπλαστείο συνέχισε να λειτουργεί με την επωνυμία Ζαχαροπλαστείο RANDOPOULOS.

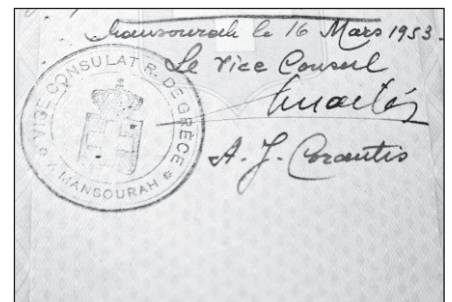
Ελληνικό προξενείο στη Μανσούρα!

Για αυτούς που δεν το θυμούνται ή δεν το γνωρίζουν. Κι όμως είχαμε Προξενείο (Υποπροξενείο) της Ελλάδος στη Μανσούρα μέχρι τέλη του 1962 (μέχρι τότε έχω χαρτιά), ή το 1963. Αργότερα οι Μανσουριανοί πηγαίναμε στο Ελληνικό Προξενείο στο Κάιρο. Το Προξενείο μας βρισκόταν στο Ελληνικό τετράγωνο (πολύ κοντά στη λέσχη μας), και η είσοδός του ήταν ακριβώς απέναντι από την είσοδο της Ένωσής μας. Εκεί που μαζευόμασταν και παίζαμε κυρίως πικ

πονκ, και κάναμε πάρτι κάθε Σάββατο βράδυ τα καλοκαίρια.

Ε. Ανδριανόπουλος

Περιδιαβαίνοντας την Αλεξάνδρεια, συναντάς ... τη Μανσούρα!

Βγαίνοντας από τον Καθεδρικό Ναό του Ευαγγελισμού στην Αλεξάνδρεια, περνάμε λοξά απέναντι, στο κατάστημα όπου δύο γενιές Παπαντώνη εμπορεύονταν με ειδική άδεια χημικά και εκρηκτικά. Ένα "μνημείο" ακόμη, σε επισφαλή ισορροπία. Η νεωτερικότητα αναμφισβήτητα κάποια στιγμή θα περάσει και από εκεί και θα σκουπίσει κάθε μνήμη.

Ο νέος ιδιοκτήτης δεν έχει πειράξει τίποτα από το κατάστημα του **Νικήτα** και κατόπιν του γιου του **Νικολάου Παπαντώνη**.

Προς το παρόν επιβιώνουν ακόμη τα υαλόφρακτα ερμάρια, ακόμα και η λαδομπογιά αντιστέκεται, δίνοντας μια ψευδαίσθηση φρεσκάδας.

Γνώρισα τον κ. Παπαντώνη, ένα βράδυ στην Αθλητική Ένωση Ελλήνων Αλεξανδρείας, τον Νοέμβριο του 2010.

Μα ναι, έχω συναντήσει τους γονείς σας ήδη από παλιά, από τη Μανσούρα!

... Μα πώς ;

Οι γονείς του καθώς πλησίαζε την Αλεξάνδρεια ο Ρόμμελ, σκέφτηκαν να τον φυγαδεύσουν μαθητή Λυκείου, ως οικότροφο στο Σχολείο της Μανσούρας.

Γράφει ο **Γιάννης Καλλιανιώτης**

Εκεί η ευρέως αναγνωρισμένη προσωπικότητα του Διευθυντή Χιωτίνη, ρύθμιζε την μόρφωση και την εξέλιξη των μαθητών.

μίου Φαρούκ της Αλεξανδρείας.

Μετά την πάροδο οκταετίας, υπέβαλε παραίτηση για να αναλάβει την επιχείρηση του πατέρα του.

Αργότερα διετέλεσε και πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Επιστημόνων

*Ο Νικόλας Παπαντώνης,
δεξιά, μ' έναν φίλο
στο κατάστημά του.*

Ο νεαρός Αλεξανδρινός Παπαντώνης φαίνεται, δεν έπαισε ιδιαίτερα την δίκαιη αλλά αυστηρή προσωπικότητα του Διευθυντή. Όταν σε λίγο η μητέρα του οικοτρόφου ρώτησε πώς τα πάει το παιδί της, ο Διευθυντής σκεπτικός απάντησε ότι δεν φαίνεται να παίρνει τα γράμματα και ότι τα σχέδια της οικογένειας για Πανεπιστημιακή μόρφωση, μάλλον έρχοζαν αναθεώρησης προς το ταπεινότερο,

... Ας μάθει μια τέχνη...

Ο φιλόδοξος και άξιος μαθητής πικράθηκε και πολλαπλασίασε τις προσπάθειές του, εν όσω ο Ρόμμελ συντριβόταν στο Ελ Αλαμείν, επιτρέποντάς του να επιστρέψει στην πόλη του.

Εκεί η πρόδοός του ήταν τέτοια, ώστε μετά την αποφοίτησή του από την Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστημίου Φουάντ στο Κάσρ Ελ Έϊνι του Καΐρου, και μετά επιτυχή δοκιμασία ενώπιον ειδικής πενταμελούς εξεταστικής επιτροπής, διορίστηκε και δίδαξε στην Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστη-

"Πτολεμαίος Α!" για 33 συναπτά έτη.

Στο άκουσμα αυτής της πρόδου ο Χιωτίνης επικοινωνήσε με τον παλιό του μαθητή και την οικογένειά του και αναγνωρίζοντας το λάθος του, ζήτησε συγγνώμη για την αστοχία της κρίσης του.

Είπαμε αυστηρός αλλά δίκαιος και πρωτίστως με τον εαυτό του.

Η κλιματική αλλαγή και οι συνέπειές της

Γράφει ο Γιώργος Οικονομίδης

Είναι αλήθεια, αγαπητοί μου φίλοι, ότι όσο μεγαλώνουμε στα χρόνια, αυξάνεται και η παρατηρητικότητα μας. Όταν είμαστε νέοι και ακμαίοι δεν μας ενδιαφέρει καθόλου, τι καιρό θα έχουμε την επομένη, εάν βρέξει, εάν χιονίσει, ή αν ο ήλιος μας τσουρουφλίζει. Ο χρόνος όμως, της ηλικίας μας προϊούσης, αφαιρεί την αρχική μας ορμή, το σφρίγος, την ακμή και φέρνει την παρακμή βαθμιαία βέβαια, αλλά σταθερά και αμετάκλητα. Γι' αυτό λοιπόν, κι εμείς οι πρεσβύτεροι, δίνουμε πλέον μεγαλύτερη προσοχή στην πρόγνωση του καιρού και τον

λογία, η οποία τόσο πολύ βελτίωσε τη ζωή μας, είχε και παρενέργειες, όπως η τρύπα του όζοντος και άλλες παγίδες, τις οποίες δημιούργησε ο άνθρωπος, ίσως αρχικά ακουσίως, αλλά αργότερα γνωρίζοντας τους κινδύνους, άρα εκουσίως. Αποξηράνσεις λιμνών, επιχωματώσεις ρεμάτων, ρυπάνσεις παντοίων ειδών, που ρυπαίνουν χερσαίες και υδάτινες εκτάσεις με τραγικά αποτελέσματα πλημμυρών και πυρκαγιών. Αντιμετωπίζουμε την ανταπόκριση ή μάλλον την εκδικητικότητα της φύσης, η οποία παραβιάζεται. Η φύση είναι η μάνα μας,

γιές, που σε πολλά σημεία με πυκνή βλάστηση και δύσβατα είναι ανεξέλεγκτες. Διαμορφώνεται έτσι η αποψιλωμένη πλέον γη και η απρόσκοπτη ροή της χειμαρρώδους βροχής, η οποία πλημμυρίζει και καταπνίγει τη δημιουργία και τη δημιουργικότητα του ανθρώπου. Επηρεάζονται άμεσα από αυτήν την ανώμαλη κατάσταση, ο κρατικός προϋπολογισμός, η συμπεριφορά των ανθρώπων και των ζώων, προσβάλλεται η ανθρώπινη ψυχολογία, εξαπτονται τα ένστικτα και εξακοντίζεται η παραβατικότητα στα ύψη. Άλλως, πώς εξηγείται όλη αυτή η συσσωρευμένη εγκληματικότητα που επηρεάζει παιδιά, εφήβους και ενήλικες; Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι ο ίδιος ο άνθρωπος φθείρεται, διότι αποτελούμε αναπόσπαστο μέρος της φύσης. Ίσως συντείνουν όλα αυτά στην αλλοπρόσβαλη συμπεριφορά μας.

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι είχαν θεοποιήσει τη Φύση. Τα άλση μέσα στη Φύση ήταν ιερά. Όμως αυτή η Φύση, η ιερή, για να είναι σεβαστή όπως της αξίζει και της αρμόζει από τον άνθρωπο, πρέπει ο άνθρωπος, ο νοών άνθρωπος, ο homo sapiens, να έχει και την ανάλογη πνευματικότητα και μάθηση. Διότι όπως μας διδάσκει και ο Πλούταρχος «η μεν γαρ φύσις, άνευ μαθήσεως τυφλόν, η δε μάθησις δίχα φύσεως ελλιπές, η δ' άσκησις χωρίς αμφοίν ατελές».

Εάν αυτά, λοιπόν, δεν τηρηθούν, όπως πράγματι δεν τηρούνται από τον άνθρωπον, ο οποίος έχασε τη λογική του προφανώς από το εφήμερο κέρδος, θα αντιμετωπίσει τη μεγάλη αλήθεια πως «η Φύση-θεός δικαιοσύνην διδάσκει», δηλαδή πως αμετάκλητα θα δοκιμασθεί από τη Νέμεση και την Τιμωρία.

Άρα ας έχουμε επίγνωση αυτών των κινδύνων και αδιάκοπη επαγρύπνηση.

χειμώνα προσέχουμε περισσότερο, γιατί διαπιστώνουμε πως είμαστε πιο ευαίσθητοι στο κρύο, ακόμη και στην καλοκαιρινή ζέστη, που πολύ συχνά είναι αφόρητη για μας.

Έτσι κατανοώ και την αναγκαιότητα της σύναξης των ηγετών για να συσχεφθούν τι καλύτερο μπορούν να κάνουν για την κλιματική αλλαγή, την οποία κάποτε ουδόλως υπολογίζαμε.

Λιώνουν οι πάγοι επικινδύνως, διότι θ' ανέβει η στάθμη των υδάτων, μας προειδοποιούν οι επιστήμονες. Μ' άλλα λόγια, μας προειδοποιούν πως η τεχνο-

τροφός μας και η προστατίς μας. Μας ανταποδίδει την αχαριστία μας προς αυτήν, την ασέβειά μας.

Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε το περιβάλλον μας το φυσικό, όπως φροντίζουμε, καθαρίζουμε και καλλωπίζουμε το σπίτι μας.

Όλη, λοιπόν, αυτήν την κλιματική αλλαγή πρέπει να προνοήσουμε να την αναχαιτίσουμε, όσο μας επιτρέπουν οι προθεσμίες. Όταν καταστρέφεται ο δασικός μας πλούτος, που αποτελεί τους πνεύμονες της γης, θα πάθουμε ασφυξία. Θα ακολουθήσουν οι πυρκα-

Οι δύσκολες στιγμές ενός μεγάλου ευεργέτη

Γράφει ο Γιάννης Καλλιανιώτης

Βρισκόμαστε στην Αλεξάνδρεια, στο Σάτμπυ, στο σύνολο Σχολείων και Ιδρυμάτων που ονομάζεται πλέον Ελληνικό Τετράγωνο. Απέναντι από την παλαιά Σαλβάγειο Εμπορική Σχολή, σημερινό Τοσίτσειο-Πρασιόκειο Δημοτικό Σχολείο, στέκεται το κτίριο του Ιταλικού Γηροκομείου Casa di Riposo. Πόσες φορές στις Αλεξανδρινές συζητήσεις του παρελθόντος, δεν είχε αναφερθεί, η χαρίεσσα απειλή, ... Πρόσχεχε, γιατί θα καταλήξεις στην Casa di Riposo!

Εδώ πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Μέγας Ευεργέτης της Ελληνικής Κοινότητας Μανσούρας, **Γιώργος Γρηγορίου**. Κάτοχος μεγάλης κτηματικής περιουσίας, χρηματοδότης του ιστορικού Γρηγορείου Γυμνασίου, κυκλοφορούσε στη Μανσούρα, με μόνιμπο και λευκά γάντια για τον φόβο ασθενειών και μικροβίων.

Φωτογραφία από την αφίσα του Γ' Παγκοσμίου Συνεδρίου "Ο Αιγυπτιώτης Έλληνας" το 2001.

Ήταν συχνά καλεσμένος της γιαγιάς μου Φωτεινής Γερασίμου, η κουζίνα της οποίας πρόσφερε τα σχετικά εκέγγυα υγιεινής και Μωραϊτική νοστιμιά.

Αυτή η μικροβιοφοβία, στάθηκε η Αχίλλειος πτέρνα που έτρωσε ο γιατρός Μουντ.....όπουλος και η σύζυγός του. Με υποσχέσεις δια βίου φροντίδος και τις κατάλληλες υπογραφές, έκλεισαν τον Γρηγορίου στο Casa di Riposo και αναχώ-

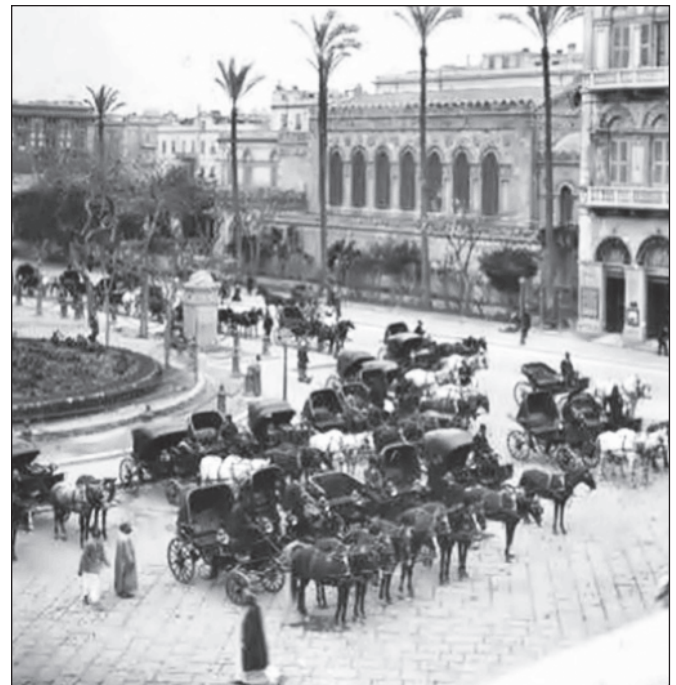
Γιώργος Γρηγορίου

Φωτεινή Γερασίμου

ρησαν κατάφορτοι, για άλλες πολιτείες. Φαίνεται ότι αυτές οι οικονομικές ανακατατάξεις δεν ωφέλησαν καθόλου τη δική τους υγεία και έτσι εγκατέλειψαν τα εγκόσμια πολύ νωρίτερα από τον φοβικό ευεργέτη.

Η μητέρα μου, έπαιρνε ένα αμαξάκι και κάποια σπιτική λικουδιά και επισκεπτόταν τον Μανσουριανό ευεργέτη μέχρι το τέλος.

Αμαξάκια στην κεντρική πλατεία της Αλεξάνδρειας, Μανσέγια στις αρχές του 20^{ου} αιώνα

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Ι'

Μυθιστόρημα της **Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου**, εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Εκείνη, που ιδιαίτερα πανηγύριζε τον ερχομό της Μεγαλοβδομάδας ήταν η νεολαία.

Η αγάπη του Χριστού προσφέρονταν και για τις δικές τους προσδοκίες.

Να συναντήσουν, να συναντηθούν, ν' αλλάξουν ματιές, να ειπωθούν – στα πεταχτά – γλυκόλογα, πειράγματα, υπονοούμενα. Να δεχτούν, να καμωθούν οι κοπελιές πως δεν τ' ακούσαν, τάχατες, σκυμμένες στην ανοιχτή τους σύνοψη. Τα χείλια να μουρμουρίζουν τα τροπάρια, τα χέρια να σταυροκοπιούνται κι ο νους τους ν' αρμενίζει σε όνειρα πέρα από το θείο Δράμα.

Διαβάζονταν τα 12 Ευαγγέλια και κάθε φορά ο διάκος έσβυνε κι ένα κεριά από το μαύρο τρίγωνο μπρος στην Ωραία Πύλη. Πλήθαιναν τα σβυστά κεριά κι ο κόσμος άρχιζε ν' αποχωρεί.

Ψιθυριστά αντάλλαζαν το «Και του χρόνου νάμαστε καλά». Νυχοπατώντας, σαν ένοχοι, βγαίνουν από την εκκλησία, οι περισσότεροι, χωρίς να περιμένουν την απόλυση.

Μονάχα οι παιδικές ψυχές ήταν κοντά στο θείο Πόνο, κείνες τις ώρες. Συλλάβαιναν το ασύλληπτο.

Με ολάνοιχτα μάτια παρακολουθούσαν. Ξέφευγαν απ' το παρόν. Μεταφέρονταν στο Γολγοθά. Μαθητές κι αυτά ακολουθούσαν το μαρτυρικών ανήφορο.

Μόλις μπαίνουν τα παιδάκια στην εκκλησία άφηναν το χέρι της μάνας που τα σφικτοκρατούσε. Τραβούσαν ίσια για τη συνηθισμένη θέση τους. Δεξιά-ζερβιά μπροστά από τα αναλόγια των ψαλτάδων. Για λίγο ξεκουράζονταν στα σκαλοπάτια του ιερού ή στο δεσποτικό και πάλι όρθια να δουν, να παρακολουθήσουν. Όλες τους οι αισθήσεις σε συναγερμό. Βούρκωναν τα ματάκια

στην αποκαθάλωση, πέφταν φαρδιά πλατιά για να περάσει ο επιτάφιος. Και φεύγαν στο τέλος με το παράπονο πως ο Χριστούλης πέθανε. Αδύνατον να καταλάβουν το νόημα της Ανάστασης. Τα περισσότερα βρίσκονταν στον πιο γλυκό τους ύπνο.

Μέρες πριν τη Μεγαλοβδομάδα σ' όλες τις πόλεις της Αιγύπτου, ετοιμάζαν τους καταλόγους με τα ονόματα των κυριών και δεσποινίδων που θα λάβαιναν μέρος στον έρανο για το Τριανταφυλλάκι της Μεγάλης Παρασκευής. Οι εισπράξεις του εράνου, για τα φιλόπρωχα ταμεία και τα διάφορα ιδρύματα της κάθε πόλης.

Από το πρωί ως αργά το βράδυ, στο προαύλιο της κάθε εκκλησίας, οι εργαίστριες αεικίνητες, ποια να καρφισώσσει στο πέτο των προσκυνητών το ασπρογάλαζο σταυρουδάκι. Καμαρωτοί και κορδωμένοι μπαίνουν οι ταγοί και κάπως επιδεικτικά άφηναν στο κουτί τις λίρες. Συνεσταλμένα, άλλοι ρίχναν τα τάλληρα και τα σελίνια, ενώ δειλά-δειλά έρριχνε και το γροσάκι του ο φτωχός.

Στις μεγάλες πόλεις με τις πολλές εκκλησίες, την ώρα της περιφοράς έλεγες πως όλοι οι Χριστιανοί είχαν γίνει ήρωες με τα παράσημα στα στήθια τους.

Στη Μανσούρα η «**Φιλόπρωχος Αδελφότης Ελληνίδων Κυριών**» είχε την ευθύνη του εράνου. Καλούσαν και δεσποινίδες πλάι τους να τις βοηθούν. Ο έρανος μετέλλαζε σε κοσμικό γεγονός. Και οι τουαλέτες της εποχής με τ' ανοιξιάτικα καπέλλα, συνδυασμένα με γούστο, είχαν, βδομάδες πριν, απασχολήσει τις ενδιαφερόμενες. Από το πρωί παίρναν τις θέσεις τους έτοιμες για την

έφοδο. Οι πιστοί, πρι ν μ π ο υ ν στο προ-α ύ λ ι ο τ η ς

εκκλησίας, άνοιγαν τα πορτοφόλια ετοιμάζαν το χαράτσι. Στη θέα του προξένου με την επίσημή του στολή, δινόταν το σύνθημα.

Ποια να τον πρωτοκαρφισώσσει. Κι έρχονταν η σειρά εκείνων με τα μεγάλα ονόματα και τα φουσκωμένα πορτοφόλια. Οι περισσότεροι χαμογελαστοί αφήνονταν στη διάθεση των ερανιστριών, να στολιστούν (να «σταυρωθούν», λέγαν).

- Μας σταυρώνετε δεσποινίς μου και θέτε και λεφτά;

- Μωρέ, σαν τις ακρίδες πέφτετε. Δεν μας λυπάστε κοριτσάκια;

- Τρυπάτε δεσποινίς μου. Τρυπάτε πιο βαθιά την καρφισούλα. Να φτάσει στην καρδιά. Καλοδεχούμενο από το χεράκι σας.

Κάθε ποιότητας χιούμορ ήταν παραδεκτό την ώρα εκείνη, αρκεί να το ακριβοπλήρωναν.

Και την επαύριο ανάρπαστες οι εφημερίδες. Γεμάτες, οι πρώτες σελίδες, με τις φωτογραφίες των ερανιστριών και κάτω οι απαραίτητες λεζάντες.

Όμως το χαράτσι δε σταματούσε μόνο στα φωτεινά χαμόγελα των κυριών και δεσποινίδων. Λίγα μέτρα πιο πέρα τους παραλάβαιναν οι Κοινοτικοί.

Σ' ένα μακρύ τραπέζι τοποθετημένο για την περίπτωση, με τα κεριά και τις λαμπάδες στη γραμμή και πίσω καθισμένοι ο Πρόεδρος με τους συμβούλους. Είχαν κι αυτοί επιστρατεύσει όλα τους τα χαμόγελα.

- Και του χρόνου να είσατε καλά. Να χαίρεστε την οικογένεια. Ευχαριστούμε. Ευχαριστούμε. Και προσφωνούσαν τον κάθε ένα με το όνομά του.

Σμίγαν ψυχές και ευχές για τον κοινό σκοπό, για την αγάπη του ανθρώπου με τον συνάνθρωπο.

Από το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου όλα τα σπιτικά ανάστατα. Υποχωρούσε η θρησκευτική έξαρση. Τα σύμβολα μεταβιβάζονταν στα γαστριμαργικά παρασκευάσματα. Ο αμνός, ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου, έδινε τη θέση του στο άκακο αρνάκι που ψηνόταν, αφού είχε προσφέρει τα σπλάχνα του για μαγειρίτσα.

Τα κόκκινα αυγά και τα τσουρέκια σκανδάλιζαν μεγάλους και μικρούς και η φωνή των μανάδων ακουόταν έντονα:

- Ακόμα δεν αναστήθηκε ο Χριστός και σεις πασχάζετε;

Και οι κυρούλες:

- Μη μας κολάζετε παιδιά μου!

Και μόνο η νόνα της δασκαλίτσας που είχε ζήσει στην εξοχή, κοντά στη φύση όλα της τα χρόνια πλάι στο Θεό και το μυαλό της δεν είχε σκουριάσει, μόνο εκείνη έχωνε μεσ' τις μεγάλες τσέπες της φούστας της κι από ένα κουλουράκι ή κόκκινο αυγό και φώναζε κρυφά την εγγονή:

- Έλα εδώ, καρδούλα μου. Φάτο ματάκια μου και ξελιγώθηκες από τη μουρουδιά. Άλλες - μαθές - είναι οι αμαρτίες.

Περάσανε τα χρόνια, η νόνα είχε από καιρό συγχωρεθεί, θάχανε λυώσει και τα κοκκαλάκια της, όμως κάθε Μ. Σάββατο ξαναζούσε εκείνη η σιγανή φωνή μέσα στην καρδιά της δασκαλίτσας: «Φάτο καρδούλα μου κι άλλες είναι μαθές οι αμαρτίες». Το είχε πια κι' η

ίδια διαπιστώσει: «Άλλες ήταν οι αμαρτίες».

Ξημέρωνε η Λαμπροδευτέρα.

Πριν καλά-καλά γλυκοχαράξει, οι γειτονιές κι οι αραπομαχαλάδες, ξεσηκώνονταν:

Για νάιμ ουμ, ξεφώνιζε ο κράχτης χτυπώντας το νταούλι. Κι η συρριστική φωνή ξέσχιζε τον αγέρα, τρυπούσε τα τύμπανα των αυτιών:

«Ούμμμμ, ούμμμμ για νάιμ, ουμ..»
Ξύπνα εσύ που κοιμάσαι, ζύπνα.

Πετιόνταν από τα στρώματα, παίρναν τα σκόρδα και τα κρομμύδια, τρέχαν στον ποταμό. Προνομιούχα η Μανσούρα νάναι χτισμένη πάνω στο Νείλο. Φαρδύς σα θάλασσα κυλά κατά τη Δαμιέτη για να κυθεί στη Μεσόγειο.

Ρίχναν λοιπόν εκεί τα σκόρδα να φύγουν μαζί και τα κακά πνεύματα και πέφταν στο νερό. Ξαναβαφτίζονταν στα δροσερά νερά του. Κι έπειτα τρώγαν τα λούπινα και τις φισίκες*, κόβαν λουλούδια. Μονάχα μια φορά το χρόνο, αυτή τη μέρα του Σαμ ελ Νασίμ. Έβλεπες να κρατάν λουλούδια οι αραπάδες. Σειρά κι οι βάρκες κι οι μαούνες με χάρτινες γιρλάντες, γέμιζαν άδειαζαν και ξαναγέμιζαν με τους εορταστές.

Πατείς με πατώ σε οι δημόσιοι κήποι και τα χωράφια. Τα κάρα και τα λουλουδισμένα αμάξια κάναν χρυσές δουλειές. Γορτάζανε οι άνθρωποι για να ρέψουν στα πόδια τους τα υποζύγια.

Γιορταστική εμφάνιση είχαν και τα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια. Από μακριά έβλεπες να κυματίζει η ελληνική σημαία, πελώρια πάνω στο ψηλότερο σημείο. Και μέσα στο γήπεδο δυνάμωνε το πηγαινέλα του προσωπικού. Έτοι-

μα τα τραπέζια. Μεγάλες οι προμήθειες από κρασιά και μπύρες και ουσίκια. Πέρα για πέρα στρωμένος ο μπουφές με ό,τι λαχταρούσε η ψυχή. Κι απ' έξω από την πελώρια σκηνή οι ψησταριές στο φόρτε τους.

Σιγά-σιγά καταφθάναν τ' αμάξια φορτωμένα: Παιδιά, γιαγιάδες, μάνες, πατέρες, με τα καλάθια γεμάτα. Να περάσουν τη μέρα και να γλεντήσουν ρωμέικα. Πλήρωναν μια είσοδο κι ήταν δικαίωμά τους να μη ξοδέψουν ούτε μιλίμι μέσα στον εορταστικό χώρο.

Τα μεγάλωνα με μουσική από δίσκους σκορπίζαν τις μελωδίες. Ελληνικά τραγούδια, παλιά, καινούρια, κλέφτικα, δημοτικά, χορευτικά. Κι ο κόσμος όλο πλήθαινε κι άναβε ο ενθουσιασμός.

Πολλά τραπέζια είχαν κρατηθεί από καιρό. Η μέρα κυλούσε, το γλέντι κόρωνε.

Σαν έφτανε κι η τζαζ από την Αλεξάνδρεια, καπαρωμένη από μήνες, τότε το κέφι έφτανε στο Ζενίθ, για να τραβήξει και πέρα από το ξημέρωμα.

Από τα γύρω χωριά, τις έζμπες, τις πόλεις, τα αυτοκίνητα γέμιζαν το χώρο του γηπέδου. Όλες οι εθνικότητες παρούσες.

Εκεί και ο Διοικητής της Μουδρηίας, προσκαλεσμένος από τον πρόεδρο της Κοινότητας, πλάι με τον Πρόξενο, το φρούραρχο, τον αστυνόμο. Όλοι διασκεδάζαν στο ίδιο επίσημο τραπέζι. Συνεόρταζαν ελληνικά.

Ευλογία Θεού σ' αυτό το χώρο της χαράς και της αδελφосύνης. Το Ευαγγέλιο της «Αγάπης» εκεί πραγματικά, είχε τη θέση του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

*είδος ψαριού

Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν τον σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17

IBAN GR460110169000016977225917

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.mansouraglafka.gr

Γάμος
το 1920-1
του Ιωάννη
Προβιά
με την Μαρία
Θωμοπούλου,
στη Μανσούρα
στην έπαιδη
του επιστάτη
των κτημάτων
του Μιχάλη
Ανδριτσάκη
στην Σωέτια.

Από τη συλλογή
της Μίλλυς
Προβιά -
Γιαννακάκη

Μπροστά καθισμένα τα παιδάκια: Βαρβάρα Λιάκου, Μπέμπα Γερασίμου και μπροστά της ο Κώστας Γερασίμου, δίπλα η Κούλα Γερασίμου και η Αθηνά Αναστασοπούλου.

Όρθια παιδάκια (x) και Γιάννης Γερασίμου, Ευγενική Γερασίμου-Ρασσιά, η νύφη Μαρία Θωμοπούλου, ο γαμπρός Γιάννης Προβιάς, η Σοφία Ψυχογιού-Αναστασοπούλου κρατώντας τον Τάκη Γερασίμου, άγνωστη.

Πίσω από την νύφη ο Σπύρος Λιάκος παιδάκι, ο Πάνος Προβιάς, δίπλα του η αδελφή του Χριστίνα σύζυγος Αναστάση Γερασίμου και η συννυφάδα της Φωτεινή σύζυγος Νικόλα. Πίσω από την Χριστίνα, η Χρυσούλα κι ο Μήτσος Ανδριτσάκης και η Αργυρώ

(Λούλα) Αναστασοπούλου. Πίσω της ο Ηλίας Γρηγορίου. Δίπλα του άγνωστη με (πιθανόν) τον Γιώργο Λιάκο, άγνωστος και (πιθανόν) η Πολυτίμη Λιάκου με τον δίδυμο αδελφό του Γιώργου, Κώστα. Πίσω της ο Παναγιώτης Ανδριτσάκης (πατέρας Φιφίκας και Νανάς), ο Αναστάσης Γερασίμου και (πιθανόν) ο Γιώργος Ανδριτσάκης (Τσουκαλάς).

Στην κορυφή στην μέση ο Νικόλας Γερασίμου, πίσω του ο Αθανάσιος Αναστασόπουλος (:), μπροστά του δεξιά, ο Γιώργος Γρηγορίου (ευεργέτης), ο Σιντ Άχμεντ και ίσως ο Μιμίκος Θωμόπουλος; Μπροστά στον Γ. Γρηγορίου, ο Νάσος Γαροφάλλου και ο Δημήτρης (Τζίμης) Αναστασόπουλος.

Προσφορές

- Ανώνυμος 136€ για την Πρόνοια.
- 100€ στη μνήμη Αθανασίου Σαΐτα από την οικογένειά του.
- Καλογερόπουλος Στέφανος 100€ στη μνήμη του Αθανασίου Σαΐτα.

ΠΕΝΘΗ

Μεγάλη είναι η θλίψη μας για την απώλεια των αγαπημένων φίλων και μελών:

- Αθανασίου Σαΐτα στις 3/4/24
- Ανδρέα Θωμόπουλου από τη Μιχάλα τέλη Απριλίου.

Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 100 € στην Πρόνοια.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλήρη (Πρόεδρος-Ταμίας)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμίας)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Μιχάλης Σαρλής (Σύμβουλος)
τηλ.: 6973557398

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ
panagpek@gmail.com

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.
Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΪΠΟΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ